

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel-Clara Simó

Cañizares

Mentre un món convuls, d'extrema dreta, va sacsejant-nos i atemorint-nos, a casa les coses no van gaire millor.

Resulta que l'arquebisbe de València, l'ultra Antonio Cañizares, celebra una missa en sufragi de Francisco Franco, el 18 de juliol. Mireu: sóc partidària de la llibertat d'expressió, però després de quaranta anys de franquisme, alguns hauríem de dir prou a la celebració del *glorioso alzamiento nacional*, és a dir, un cop d'estat militar de signe feixista.

Però la cosa no acaba aquí: els cristians i pietosos seguidors de Cañizares, que saben del cristianisme el mateix que saben de l'islamisme els violents i cruels, li han demanat –són un total de 152 clergues valencians– que els textos litúrgics siguin en valencià, i que la cosa no s'assembli gens al català, que, com sabem, és llengua d'impis i pecadors.

Aquesta mena de coses feia dècades que no passaven. Quan la dreta

Sóc partidària de la llibertat d'expressió, però després de 40 anys de franquisme, cal dir prou a la celebració d'un cop d'estat militar feixista

més anticatalana (perdó per la redundància) del País Valencià va crear l'Acadèmia Valenciana de la Llengua per tal que l'Institut d'Estudis Catalans fos fora de la puresa lingüística del "valencià", es va trobar, però, amb una sorpresa que encara no ha paït: que els acadèmics eren gent d'estudis, filòlegs i erudits, i van explicar que el valencià, com el català que es parla a Barcelona o a Palma de Mallorca, són dialectes d'una mateixa llengua, i això va deixar les analfabetes autoritats polítiques obnubilades. Tant se val el que digui la ciència, el que diguin les universitats, o el que proclamïn les acadèmies, Cañizares i els seus són hereus d'un pensament únic: no hi ha més déu que l'espanyol i les seves províncies (província vol dir, *pro vincere*, és a dir, territori conquerit) són aptes per a dialectes que barbotegen això d'"el caloret" i altres coses entranyables però pròpies de camperols...

He tornat a la infància, quan havia d'estudiar "*Principios del Movimiento Nacional*". Iestic, companys, deprimida i fastiguejada.

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Ombres d'estiu

Imma Merino

Des d'una ciutat centreeuropea

Tinc una sensació estranya en començar a escriure unes noves "ombres d'estiu". Per un atzar de la meua vida relacionada amb el cinema, sóc a una ciutat polonesa de la Baixa Silèsia que han ocupat joves catòlics provinents de diversos països europeus que canten a les places transitant cap a una concentració a Cracòvia. Aquesta ciutat va ser durant molt de temps alemanya i, a les eleccions del 1933, el partit nazi hi va guanyar amb un 51,7 per cent dels vots.

A prop, hi havia el camp de concentració de Gross-rosen, on els deportats treballaven com esclaus fent peces mecàniques per a cotxes. Com que aleshores formava part d'Alemanya, el camp no era un dels d'extermini, ubicats a la Polònia ocupada, on van morir-hi prop dels deu mil jueus que habitaven a la ciutat. Acabada la II Guerra Mundial, la ciutat va ser convertida en polonesa i el més de mig milió d'alemanys que hi vivien van ser traslladats cap al territori que va continuar sent Alemanya.

“Començo les ‘ombres d'estiu’ des de Breslau, una bella ciutat carregada de passat, amb el repte de tenir com a inspiració l'“Ulisses” de Joyce. No sé si estaré a l'altura

En fi, sóc a Breslau, una bella ciutat centreeuropea carregada de passat i, per tant, de culpes i de ferides, quan em proposo començar una sè-

rie d'articles amb un repte que no sé si seré capaç de complir. Això perquè la idea és tenir com a referent, o com a inspiració, l'*Ulisses*, de Joyce. No acabo de tenir-ho clar. No sé què pot sortir-ne. No sé si estaré a l'altura. Em temo que estic condemnada al fracàs perquè l'empresa està per sobre de les meves possibilitats. Aquesta empresa no és aliena al fet que un meu amic, un geni molt perillós, em repetia que havia de reprendre la sèrie concentrant-me en una novel·la perquè la dispersió feia que perdés intensitat. No sé si té raó, però li he fet cas. Potser, de fet, ho volia fer.

Tanmateix, per què l'*Ulisses*? Doncs perquè vaig sentir moltes ganes de rellegir-la des que vaig llegir l'esplèndida novel·la *Joyce i les gallines*, d'Anna Ballbona: un exemple de com acostar-se a un llibre de pes sense complexos, amb una ironia que no exclou el respecte. I de fer-ho a través de la magnífica traducció al català de Joaquim Mallafré que, em consta, Anna Ballbona veïnera. Jo també.